

TANIKLIK: COVID'LI DOKTOR OLMAK

Dr. Çağla Pınar Taştan

Tıp Doktoru, Göğüs Hastalıkları Uzmanı, Bakırköy Dr. Sadi Konuk EAH

Bugünlerde sık sık anımsıyorum Ankara Tıp'ı kazandığım günü. Fakülteye başladığımda ömrümün geri kalanı iyilik yaparak geçecek sanmıştım. Oysa bir gün hasta olacağım, iyilik gören tarafta olacağım hiç aklıma bile gelmemişti.

2020 yılına nöbetçi olarak girmiştim, nasıl başlarsa öyle gider derlerdi de inanmazdım. Derken Mart geldi ve Mart ile beraber hayatımızda başka bir sayfa açıldı. Başlangıçta farkında değildik, yeni sayfada kitaplar dolusu şeyler yazacağını henüz anlamamıştık.

İlk corona vakasının görülmesiyle beraber hayatın döngüsü de değişti. Uzmanı olduğum bölümle alâkalı olarak hastaların çoğunu görür hale geldik. Yirmi yıllık meslek hayatımda görmediğim kadar çok pnömöni gördüm sanırım. Bir tenis sahası büyüklüğünde diye öğrendiğim akciğerlerden bir avuç kalanı da vardı, çok kısa sürede toparlayana da, yoğun bakıma devrettiklerimizde... Ama bir gün kendi filmime bakacağım ve acı gerçekle yüzleşmem gerekeceğini bilmiyordum.

Günler yoğun, günler geceye karışmış olarak geçiyordu. Ve hasta yağıyordu dört bir yandan

Önce ağrılarım başladı. Yorgunluktan diye düşündüm. Halsizlik, iştahsızlık ve en son ateş ortaya çıktığında ne olacağını kendime bile itiraf etmekten çekindim. Nöbete gittiğimde arkadaşşıma söyledim semptomlarımı, “Bir tomografi çektirelim, tetkiklerine bakalım” dedi.

Tomografi cihazına uzandığımda ömrümün en uzun gününü yaşadığımı henüz bilmiyordum. Kalktığımda “Filmime bakabilir miyim?” Dedim teknişyene. Film kareleri aşıağı doğru inerken, vücudumdaki bütün kan beynime hücum ediyordu. Adımı kontrol ettim. Evet, bu bendim, benim filmimdi bu!

Bilateral buzlu cam dansiteleri... Bir daha baktım... Sağda daha yoğun bir konsolidasyon...

Yerimden kalkamadım. O karede kalmak, sonrasını yaşamak istemiyordum sanki. O anda “Doktor Çağla”dan, “Hasta Çağla”ya dönüştüm. Gözyaşlarım elimde olmadan akmaya başladı. “Kızım, kızım” diye içimi çekerek ağlıyordum.

Günler yoğun,
günler geceye
karışmış olarak
geçiyordu. Ve
hasta yağıyordu
dört bir yandan...

Yerimden nasıl kalktım, enfeksiyon katına nasıl çıktım hiç hatırlamıyorum. Beni gönderen doktor arkadaşım gözlerimden anlamıştı ne olduğunu, “Pnömoni olmuşum” diye içimden mi konuştum, dışardan sesim duyuldu mu anlamadım.

Bir odaya oturtular beni. Küçük, birkaç parça eşyanın olduğu bir oda. Bir tek kızım geliyordu aklıma. “Daha çok küçük diyorum”, ağlıyordum. “Bu bir rüya belki uyanacağım” diyordum, ağlıyordum.

Arkadaşlarım kapıdan teskin etmeye çalışıyorlardı beni. Sonra “Seni yatırıl-
m” dedi biri. Ne tuhaf, sabah doktor olarak girdiğim hastanede yatan bir hastaya dönüşmüştüm. Üzerimde formam vardı, nöbet çantamda üç beş şey. Yatmam demeye mecalim yoktu zaten. Beynim akciğerlerimden daha ağırdı sanki.

Kime haber vermeliydim? Aileme nasıl söyleyecektim? Arkadaşlarım çok telaşlanacaktı. Ya yoğun bakıma gidersem? Kızıma bunu kim açıklayacaktı? Daha yapacak çok şeyim vardı oysa; okumak istediğim kitaplar, görmek istediğim yerler... Kızım var, küçücük daha. Bunları düşündükçe gözyaşla-
rımda boğulacağım sandım.

Sonra bir hastane odasına aldılar beni. Nisan başı, hava hafif serin. Yoksa ben mi öyle hissediyordum? Defalarca hasta görmek için girdiğim odaya bu kez hasta olarak giriyordum. Formalarımı uzanıyordum yatağa. Ben bugün birilerine soracakken “Ne şikayetiniz var?” Diye, vitallerimi almaya geliyordu hemşire hanım. Beraber ziyaret yapacağımız asistan dosyamı dol-
durmak için geliyordu odama. Şaka mı? Rüya mı? Hiçbiri değil. Gri bir gerçeklikte, bir hastane odasıdaydım. Göğün griliği siniyordu her yere. Yattığım yerden martıları görüyordum ara sıra. Varlığımdan habersiz ne güzel uçuyorlardı.

PCR vermek için kızım geldi hastaneye. Ona sarılmak için delice bir istek duyuyordum. Küçücük yaşına rağmen o daha metanetli görünüyordu. Sağ-
lıkçıların çocukları hep daha erken büyüyor sanırım, başka seçeneği kalmı-
yor çocukların.

Sevdiklerime COVID nedeniyle hastaneye yatırıldığımı haber verdim. Öyle tuhaf bir hal ki kimse gelemiyor, kimse elimi tutamıyor. Bir hastane odası-
nın griliğinde bir başımayım. Sürekli telefon çalıyor, mesajlar geliyor. Lite-
ratürler paylaşıyor gruplarda. Okusam bir türlü, okumasam bir başka.

Akşam günlük veriler açıklanırken tabloya takılıyor gözlerim. O tabloda bir sayıya dönüşmek... Tanı konan, ölen, taburcu olanlar... Biliyorum bunlar-
dan birinin hanesine yazacaklar beni. Doktor olmak, her şeyi bilmek ne kötü. Hangi tabloya ekleneceğim bilmiyordum ama. Her şey iyi gidebilirdi. Her şey kötü de gidebilirdi. Arkadaşlarım beni entübe edebilirdi. Aklıma kötü şeyler getirmek istemiyordum ama bir fil gelip oturuyordu göğsüme.

Doktor arkadaşlarım gelip gidiyorlardı yanıma. Hepimiz her şeyi biliyorduk ama konuşulmayan bir tiyatrodaki gibi pandomim yapıyorduk sanki. Ken-
dimi çok halsiz hissediyordum, bir şey yiyemiyor, sadece su içmek istiyor-
dum, kana kana su içmek. Gelene gidene, arayana sorana “İyiyim” diyor-
dum. Herkes birbirini arıyor benimle konuştuktan sonra, sağlamalar yapılı-

PCR vermek için kızım geldi hastaneye. Ona sarılmak için delice bir istek duyuyordum. Küçücük yaşına rağmen o daha metanetli görünüyordu. Sağlıkçıların çocukları hep daha erken büyüyor sanırım, başka seçeneği kalmıyor çocukların.

yordu biliyordum. Hepimiz iyi olduğuma inanmak istiyorduk. Kızımınla konuşurken toparlanıyordum. En çok da o iyi sansın beni istiyordum. Sonrasında tekrar yatağa bırakıyordum kendimi.

Hastane odasında en çok hemşire hanımları görüyordum sanırım. Bazen ilaç getirmek için, bazen vitallerimi almak için geliyorlardı. Küçük bir çocuk gibi şefkatlerine muhtaç hissediyordum kendimi. Şefkatli bir hemşire eli, anne eli gibi. “Saturasyonunuz iyi hocam, hafif ateşiniz var” dediğinde hemşire, dünyada en çok ona inanmak hoşuma gidiyordu. Mesleğimizin ne büyük bir parçası olduklarını daha iyi anlıyordum. Tıp fakültesine ilk başladığımız yıl deontoloji hocamız Fuat Aziz Göksel ne güzel anlatmıştı sağlığın bir ekip işi olduğunu. Ben bunu hep hissetmişim ama şimdi yaşayarak çok daha iyi anlıyordum.

Temizlik işçisinden başlayarak hepimiz bir bütünün parçalarıydık.

Günler geçiyordu. Avuç avuç ilaç yutuyordum. İlaçları içerken yazdığım reçeteler geliyordu aklıma. Hasta tarafında olunca, yapacak bir şey olmadığını bilsem de; söyleniyordum ilaçlara. Kanımdan çok ilaç dolaşiyor sanki vücudumda. Kendime yabancılaşmış gibiydim. Koku duyum yoktu, tat alamıyordum. Bir eşya gibi yatıyordum boylu boyunca. İyi olunca bir şeyden şikayet etmek yok diye söz verdim kendime, hayatın her zerresi güzel çünkü.

Birkaç gün sonra ateşim düştü. Kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Ama sonra doktor arkadaşım arayıp kızımın da pozitif olduğunu söyledi. Kendimi o kadar kötü hissettim ki, “Onu da ben hasta ettim” diye ağlamaya başladım. Yanında da değildim. Telefonda cıvıldağan sesini duyana kadar zindanda gibiydim.

Dışarıda bir bahar vardı. Hastanede büyük bir sessizlik.

Gece olunca iyice ağırlaşıyordu hava. Beyaz ışıklar sanki daha bir sessizleştiriyordu geceyi. Sürekli kendiyile konuşuyordu sanki, sürekli hayatla ölüm arasında yürüyordu insan. Gözlerimi kapadığımda hayal bile kuramıyordum. Ne olacak diye düşünmekten iyice yorgun düşüyordum. Bilmek insanı mutsuz ediyor dedikleri ne kadar doğruymuş.

Bir haftanın sonunda tatsız, kokusuz taburcu oldum hastaneden. Nöbete diye geldiğim hastaneden hasta olarak çıkmak!

“Taburcunuzu yaptık abla” diyor sevgili asistanım.

Taburculuklara karar veren ben, hakkında karar verilen oluyordum şimdi. Eve gitmek, kızımın kavuşmak müthiş. Ama sevincim bile yorgundu sanki. Bedenimin toparlanması ne kadar sürecekti? Kimse bilmiyordu. Çok küçük eforlarla bile yoruluyordum. Çarpıntım ve nefes darlığım da cabası. Tansiyonum düşmüyordu bir türlü. Ya böyle kalırsam? Ya sekelli iyileşirsem? Dünya bilmiyor süreci. Yaşayarak göreceğiz diyordu herkes.

Günler geçiyor, nispeten daha iyi hissediyordum kendimi. Bahar beni umursamadan hoyratça devam ediyordu baharlığına. On gün sonra benim için baharın müjdecilerinden portakal çiçeği kokusunu aldığımda yaşama yeniden döndüğümü hissediyordum. Kontrole giderken bir erguvan ağacı-

na rastlıyordum. Durup sarılıyorum ona. Bütün sevdiğim ağaçta bir dal sanki. Erguvan ağacında yaşama sarılıyordum.

Bir ayın sonunda daha hissediyorum kendimi. Tekrar şifa dağıtmak için hastaneye dönme vakti...

İlk nöbete gittiğimde çok değişik duygular içindeydim. Her şeyi bırakıp kaçmak istiyordum adeta. Ama orada, benim gibi, şimdi de bana ihtiyaç duyan insanlar vardı. Ben de onlar için orada olmalıydım. Tıpkı bir zaman önce benim için orda var olanlar gibi.

Şimdi geriye dönüp baktığımda Ankara Tıp'ı kazandığım günü, bitirdiğim günü yeniden anımsıyorum. İyilik yapan, hayatı savunan tarafta olduğum için mutluyum. Bu süreçte çok büyük bir ailenin parçası olduğumu hissetmek bana güç verdi. Bu mücadelede yaşamını kaybedenleri saygıyla anıyorum. Onların meşalesini yanık tutmak boynumuzun borcu olsun.

Sevgi ve dostlukla